

Ebenezer Erskine

Morenland de handen tot God uitstreckende

Psalm 68 vs 32 - Morenland zal zich haasten zijn handen tot God uit te strekken.

Deze Psalm is waarschijnlijk geschreven, bij gelegenheid, dat David de ark uit het huis van Obed-Edom opvoerde naar de tent, die hij op de berg Sion voor haar gespannen had, waardoor de hemelvaart van Christus en de oprichting van Zijn geestelijk koninkrijk en Zijn regering in de wereld, door de prediking van het eeuwig Evangelie, waren afgebeeld. U ziet, dat van Zijn hemelvaart en verhoging gesproken wordt in vers 19: "Gij zijt opgevaren in de hoogte, Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd, Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja ook de wederhorigen, om bij U te wonen, o Heere God." En in het volgende gedeelte wordt de oprichting van zijn koninkrijk voorzegd, in weerwil van alle tegenstand, die het zou ontmoeten, zowel van de hel als van de aarde.

De voorgelezen woorden zijn een verklaring van de voorspoed, die het Evangelie zou hebben onder de heidenen. Morenland, Egypte, en andere plaatsen in de wereld, zouden zich aan Zijn koninklijke scepter onderwerpen, wanneer die in de uitdeling van het Evangelie onder hen gezwaid zou worden: "Prinselijke gezanten zullen komen uit Egypte; Morenland zal zich haasten zijn handen tot God uit te strekken." Ik zal alleen over het laatste gedeelte spreken. Wij hebben daar:

1^e Een plechtige handeling van Goddelijke aanbidding, namelijk, het uitstrekken van de handen. De bewegingen van het lichaam zijn de uitdrukkingen van de bewegingen van de ziel of van het gemoed. Zo zegt de Psalmist: (Psalm 143:6) "Ik breid mijn handen uit tot U, mijn ziel is voor U als een dorstig land, Sela!" (Psalm 141:2) Mijn gebed worde gesteld als reukwerk voor Uw aangezicht; de opheffing mijner handen als het avondoffer." Zodat met het uitbreiden van de handen de innerlijke aanbidding van de ziel wordt bedoeld. In iedere handeling van de dienst van God, is het geloof, dat de hand van de ziel is, het; voornaamste deel, voor zover het "zonder geloof onmogelijk is Gode te behagen."

2^e Wij hebben daar het Voorwerp van deze aanbidding, of tot Wie de handen worden uitgestrekt: het is tot God, tot God in Christus "de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende." God, volstrekt aangemerkt, kan het voorwerp van het geloof, de hoop en het vertrouwen van een zondaar niet zijn, doch Hij is integendeel het Voorwerp van Zijn verschrikking en verbazing. Daarom vlieden wij, evenals onze vader Adam, voor de openbaring van het beloofde zaad, van Hem, en willen wij de kennis van Hem niet in onze gedachten houden, zoals van de heidenen geschreven staat (Rom. 1:28), dat "het hun niet goed gedacht heeft God in erkentenis te houden."

3° Wij kunnen in de woorden opmerken wie het zijn, die hun handen tot God uitstrekken; het is Morenland; en dit kan of letterlijk, of figuurlijk worden verstaan. Als wij het figuurlijk nemen, moet het verstaan worden van de heidense volkeren in het algemeen, een deel voor het geheel genomen. God de Vader had tot de Zoon gezegd: (Psalm 2:8) "Eis van Mij en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting." Dienovereenkomstig werd het Evangelie, op Zijn opstanding en hemelvaart, aan de heidenen gepredikt, volgens de last aan de apostelen gegeven. (Mark. 16:15) "Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen, " dat is, aan al de volkeren van de wereld, zonder onderscheid. Daarop ontvingen Morenland, met de overige heidense volkeren, het Woord van het Evangelie en bogen zich voor de Zoon van God. Hoe de zuurdesem van het Evangelie tot Morenland werd gebracht. daarvan wordt ons iets vermeld in Hand. 8, waar wij lezen van de bekering van een Moorman, een kamerling, door de bediening van Filippus, die, nadat hij belijdenis had gedaan van zijn geloof in Christus, in Zijn Naam gedoopt werd, en naar Zijn land terugkeerde, gaande zijn weg met blijdschap. Hij heeft daar zonder twijfel de blijde boodschap van de zaligheid door Christus in zijn land bekend gemaakt, waarvan, naar men zegt, tot op deze dag nog enkele vruchten zijn overgebleven onder de Abessiniërs.

4° Wij hebben hier de bereidvaardige en blijmoedige gehoorzaamheid waarmee Morenland of de heidense natiën de roeping van het Evangelie aannamen; zij strekten hun handen tot God uit, dat is, zij deden het zonder uitstel en bereidwillig Een letterlijke vervulling hiervan kunt u lezen in Hand, 13:40, 47, 48. Toen de Joden het Evangelie verwierpen, sprak Paulus tot hen, ziende, dat zij het Woord Gods verstootten: "Ziet, wij keren ons tot de heidenen, want alzo heeft ons de Heere geboden, zeggende: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij zou zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde." En dan lezen wij verder: "Als nu de heidenen dit Woord hoorden verblijdden zij zich, en prezen het Woord des Heeren;" dat is, zij ontvingen het bereidwillig.

5° Dan hebben wij nog de zekerheid, dat het gebeuren zal: "zij zullen hun handen tot God uitstrekken." Het is alsof God zeide, dat, hoe vast zij ook, gedurende vele eeuwen en geslachten, in hun onwetendheid, afgoderij, en andere boosheden geworteld waren, nochtans de krachtige werking van het Evangelie, en de overwinnende macht van de genade, die er mee gepaard ging, zodanig zou zijn, dat zij hun afgoden zouden verlaten, en hun handen bij wijze van aanbidding en gehoorzaamheid zouden uitstrekken tot de enige levende en ware God. Zeer ter zake dienende is dat woord: (Psalm 110:2, 3) "De Heere zal de scepter Uwer sterkte zenden uit Sion. [zeggende,] Heers in het midden Uwer vijanden. Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkraft."

Uit de woorden, die ik dus kort heb geopend, zal ik de volgende leer trekken

"Dat wanneer het Evangelie onder een volk de kracht van God is, zij zich zullen haasten hun handen uit te strekken tot God in Christus, als hun God."

Deze tekst is, zoals ik zei, een voorzegging van de voorspoed van het Evangelie onder de heidense Moormannen en andere heidense natiën, die gedurende vele geslachten hun handen hadden uitgestrekt tot vreemde goden, dregoden. Wanneer echter het licht van het Evangelie onder hen komt, met de kracht van de Geest, bekeren zij zich tot de ware en levende God, en strekken hun handen tot Hem uit. Morenland zal zich haasten zijn handen tot God uit te strekken.

Ik zal in de verhandeling van deze leer met Gods hulp, de volgende volgorde in acht nemen.

- I. Ik zal de staat bezien van zondaren, die buiten het Evangelie zijn, of voordat de genade en de kracht van het Evangelie hun harten bereiken.
- II. Ik zal over de kracht van het Evangelie spreken, waardoor zij er toe gebracht worden hun handen tot God uit te strekken.
- III. Ik zal iets zeggen van die hand, die tot God uitgestrekt wordt, wanneer zij tot Hem bekeerd worden.
- IV. Waarom, of waartoe de hand tot God wordt uitgestrekt.
- V. Ik zal onderzoeken hoe het komt, dat men zich haast de handen tot God uit te strekken, wanneer het hart krachtadig wordt aangeraakt door de kracht van de genade van het Evangelie.
- VI. Ik zal duidelijk maken, dat, wanneer het hart door de kracht van het Evangelie wordt aangeraakt, de hand spoedig, of zonder uitstel, tot God wordt uitgestrekt.
- VII. En tenslotte, het geheel toepassen.

I. Het eerste punt is, *dat wij de staat zullen bezien van zondaren, die buiten het Evangelie zijn, of voordat de genade van het Evangelie hun harten heeft bereikt.*

Om dit duidelijk te maken, zal ik u verwijzen naar die beschrijving van de staat van de heidense volken, voordat het Evangelie tot hen kwam, die de apostel geeft in Ef. 2:1, 2, 3, 11, en 12. "En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden. In welke gij eertijds gewandeld hebt, naar de eeuw dezer wereld, naar den overste van de macht der lucht, van den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid. Onder dewelke ook wij allen eertijds verkeerd hebben in de begeerlijkheden onzes vleses, doende den wil des vleses en der gedachten; en wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen. Daarom gedenkt, dat gij, die eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd werd van degenen, die genaamd zijn besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt, dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld." Hieruit blijkt dat Morenland, ons land, en al de heidense volkeren, en elk van hen persoonlijk, van nature, in een droevige en beklagenswaardige staat is, zonder God, het hoogste goed; zonder Christus de enige Zaligmaker: zonder hoop van de zaligheid; buiten de ware kerk, waar alleen het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht is: zonder Gods verbond der belofte, dat het enige recht op de zaligheid bevat: onder de macht van de zonde en van de satan, de grote vijand van hun zaligheid, en bijgevolg in een staat van vijandigheid tegen God. Doch ik kan nu over deze dingen niet uitweiden, en ga daarom over tot

II. Het tweede punt, dat was, *dat ik zal spreken over de kracht van de genade van het Evangelie, waardoor zondaren, zoals de Moormannen zijn, hun handen tot God gaan uitstrekken.*

Ik zal over dit punt slechts het volgende zeggen.

1^e De prediking van het eeuwig Evangelie is het grote middel, dat God ingesteld heeft, tot bekering en zaligheid van zondaren: (Rom. 1:16) "Want het is een kracht Gods tot zaligheid." "Het heeft God behaagd door de dwaasheid der prediking zalig te maken die geloven."

2^e Deze kracht Gods, in en door het Evangelie, is een uitnemende grootheid van Zijn kracht, waarom zij de openbaring van Zijn arm wordt genoemd, terwijl de schepping van de wereld slechts het werk van Zijn vingers is.

3^e De wijze waarop deze kracht, in en door het Evangelie, wordt te werk gesteld is zeer diep en verborgen. Er is een heerlijke verborgenheid in de uitvinding, een verborgenheid in de verwerving, en een even grote verborgenheid in de toepassing van onze verlossing. Zij wordt daarom vergeleken bij de wind, die wij niet kunnen zien: (Joh. 3:8) "De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt en waar hij heengaat."

4^e Zij is geheel bovennatuurlijk. Hoe ook de Arminianen en anderen roemen op hun natuurlijke vermogens, nochtans verklaart Hij, Die beter weet wat de mens is dan de mens zelf: "Het is niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods." (Rom. 9:16). En Christus zegt: (Joh. 6:44) "Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader Die Mij gezonden heeft, hem trekke."

5^e De kracht is onweerstaanbaar; niets kan haar weerstaan. Wie kan God beletten of verhinderen wanneer Hij werkt? Al de kracht van de verdorvenheid moet voor deze kracht wijken. De duisterheid van het verstand, de hardnekkigheid van de wil, de vleselijkheid van de genegenheden, de koperen deuren en ijzeren grendelen moeten wijken voor het aangezicht des Heeren: "De wapenen van onze krijg zijn niet vleselijk, maar krachtig door God, tot nederwerping der sterkten" (2 Kor. 10:4, 5).

6^e Hoewel zij onweerstaanbaar is, toch wordt aan de natuurlijke vermogens van de ziel geen geweld aangedaan. Weliswaar wordt de sterke mens van de zonde en van de verdorvenheid geweld aangedaan, wanneer Een die sterker is dan hij, hem bindt en hem zijn goed ontroof, maar aan de natuurlijke vermogens van de ziel wordt door de kracht van de genade van het Evangelie geen geweld aangedaan. Welk geweld wordt het verstand aangedaan om het met het licht van de kennis van de heerlijkheid Gods te vervullen? Welk geweld wordt de wil aangedaan, om die weer vrij te maken? Welk geweld wordt de genegenheden van de ziel aangedaan, om ze af te keren van de ijdelheid, en op God in Christus te vestigen, die het eigenlijk Voorwerp van de liefde is?

7^e De kracht Gods in het Evangelie werkt een algemene verandering in de ziel uit, zonder enig geraas te maken. Daarom wordt van het koninkrijk Gods gezegd, dat het niet komt met uiterlijk gelaat. Overwinningen onder de mensen geschieden met het verward geraas van de krijgsman, en klederen in bloed gewenteld; doch in Gods verovering van zondaren geschiedt het werk op een verborgen en stille wijze; waarom het vergeleken wordt bij het vallen van de dauw, of bij het doorzuren van een maat meel, of bij de uitgangen van de dageraad, of bij de groei van het koren en gras, welke alle werken zijn van oneindige kracht, en die in de grootste stilte geschieden, en toch alle zeer zichtbaar en duidelijk te onderscheiden zijn in hun uitwerkingen en vruchten. Doch, ik ga dit voorbij, om over te gaan tot ons derde punt.

III. Het derde punt was, *te onderzoeken wat het te kennen geeft, de handen tot God uit te strekken, wanneer het hart door de genade van het Evangelie is aangeraakt.*

Het uitstrekken van de hand van het geloof naar de ware en levende God, veronderstelt, of sluit in, de volgende dingen.

1^e Een openbaring van God en van Zijn zin en wil omtrent de mensenkinderen, door Jezus Christus. Welke ontdekkingen God van zichzelf mag geven in de werken van de schepping en van de voorzienigheid, toch zullen die, zonder een openbaring van Hem, door Christus, in de spiegel van het Evangelie, een zondaar nooit de handen naar Hem doen uitstrekken, zoals wij zien in het geval van de heidenen, die, hoewel zij God kenden, namelijk Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, uit de werken van de schepping, hem nochtans als God niet hebben verheerlijkt. Het Evangelie alleen is de kracht Gods tot zaligheid. Het is op de prediking van het Evangelie, dat de scepter van de sterkte des Middelaars is, dat prinselijke gezanten zullen komen uit Egypte, en Morenland zich zal "haasten haar handen tot God uit te strekken."

2e Het sluit een innerlijke verlichting in van het hart en het verstand met de kennis van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus. Dit is de wezenlijke bron van een zaligmakende bekering tot de waarachtige God. Paulus drukt het dan ook in zijn eigen bekering in één woord uit: (Gal. 1:16) "Maar wanneer het Gode behaagd heeft Zijn Zoon in mij te openbaren", strekte ik mijn handen, die in een weg van vervolging tegen de Heere waren uitgestrekt, terstond uit tot bevordering van het koninkrijk Gods. (2 Kor. 4:6) "God, Die gezegd

heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting van de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus. Dit is de wezenlijke daad van het geloof; daarom wordt het geloof daardoor uitgedrukt: (Jes. 53:11) "Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken" Zo ook in Joh. 17:3: "Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt."

3^e Het uitstrekken van de hand van het geloof tot God sluit een toestemming van de ziel in aan de getuigenis van God aangaande Christus. Dat het hart iets toestemt wordt dikwijls uitgedrukt door de beweging van de hand; zo ook hier, "Morenland zal haar handen tot God uitstrekken," sluit in, dat zij verzegelen, dat God waarachtig is in het getuigenis, dat God in het Woord van het Evangelie van Christus geeft; zij zeggen dienaangaande met Paulus: (1 Tim. 1:15) "Dit is een getrouw woord, en aller aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken." Evenals de koningin van Scheba zei, zo zal de ziel, wanneer zij de heerlijkheid van de waarachtige Koning Salomo aanschouwt, zeggen: "O het is alles waar, wat ik van Christus heb gehoord, en zie, de helft is mij niet aangezegd."

4^e Een hartelijke goedkeuring van de weg en de wijze van de zaligheid. Wanneer iemand zijn handen tot God uitstrekt zegt hij dienaangaande: "Het is aller aanneming waardig, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is, om zondaren zalig te maken." O wat schep ik daar een welbehagen in; deze weg is oneindige wijsheid en liefde waardig.

5^e Het opheffen van de hand is een daad van bewondering. Wanneer er iets buitengewoons gebeurt, of verteld wordt, zijn wij geneigd de hand op te heffen en te zeggen: "O wat wonderlijk! Is het waarlijk zo?" O wat een bekorende verwondering vervult de ziel, wanneer zij door het geloof de heerlijkheid van Christus' Persoon en middelaarschap aanschouwt! O, zal zo iemand zeggen; "Wie is Deze, Die van Edom komt, met besprenkelde klederen van Bozra? Deze, Die versierd is in Zijn gewaad? Die voorttrekt in Zijn grote kracht? Wie is een God gelijk Gij, Die de ongerechtigheid vergeeft, en de overtreding van het overblijfsel Zijner erfenis voorbijgaat? En buiten alle twijfel, de verborgenheid der godzaligheid is groot; God is geopenbaard in het vlees! Wat is de mens, dat Gok zijner gedenkt?"

6^e Soms is het opheffen van de hand een daad van verzaking. Wanneer iemand gelooft, zwerft hij in die zaak al de mededingers van Christus af, die de troon van het hart zouden willen overweldigen, zeggende met Efraïm: "Wat heb ik meer met de afgoden te doen? Heere onze God, andere heren behalve Gij hebben over ons geheerst; doch door U alleen gedenken wij Uw Naam." Hij verzaakt al zijn toevluchten der leugens, alle valse toevluchten waarop hij vertrouwde, zeggende met het zich bekerende Israël: (Hos. 14:4) "Assur zal ons niet behouden, wij zullen niet rijden op paarden, en tot het werk onzer handen niet meer zeggen: gij zijt onze god: immers zal een wees bij U ontfermd worden." (Jes. 3:23) "Waarlijk, tevergeefs verwacht men het van de heuvelen en de menigte der bergen; waarlijk in de Heere onze God is Israëls heil."

7^e Het sluit in, dat zij hem trouw zijn als hun Heere en Vorst. "Morenland zal zijn handen tot God uitstrekken," dat is, zij zullen, op de ontdekking van God in de natuur van de mens, zich aan Zijn gezag onderwerpen, en de wet uit Zijn mond ontvangen, zeggende: "De Heilige Israëls is onze almachtige Koning. De Heere is onze Richter, de Heere is onze Wetgever, de Heere is onze Koning." Zij kussen de Zoon, en buigen de knie voor Hem, omdat Hij "een Naam heeft, die ver boven alle naam is, die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomstige."

8° Het opheffen van de handen is een daad van sterke en vurige genegenheid, dat noodzakelijk met het geloof gepaard gaat. Wanneer onze genegenheden aangedaan zijn met liefde, verlangen en lust, zijn wij geneigd dat uit te drukken door het opheffen van de handen. Zo ook hier, in het geloven, worden de genegenheden geboeid door de liefde en de lieflijkheid van de gezegende Bruidegom. O de ziel kan niet nalaten te zeggen: "Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Wie heb ik nevens U in de hemel?" O, wat acht de ziel Hem hoog, hoe vurig heeft zij Hem lief, en verlangt zij naar Hem! (Jes. 26:9) "Tot Uw gedachtenis is de begeerte van onze ziel. Met mijn ziel heb ik U begeerd in de nacht, ook zal ik met mijn geest, die in het binnenste van mij is, U vroeg zoeken."

9° Het opheffen van de handen is een uitdrukking van vertrouwen en toevertrouwen. "Morenland zal zijn handen tot God uitstrekken"; dat is, zij zullen op een verzoende God in Christus vertrouwen en hopen: (Psalm 36:8) "Hoe dierbaar is Uw goedertierenheid o God! Dies de mensenkinderen onder de schaduw Uwer vleugelen toevlucht nemen." De taal van de ziel, wanneer zij de handen uitstrekt tot God, als een belovende verzoende God, heeft veel overeenkomst met Jes. 12:2: "Ziet, God is mijn heil, ik zal vertrouwen en niet vrezen, want de Heere is mijn Sterkte en Psalm, en Hij is mij tot Heil geworden." Zij vertrouwen op de Naam des Heeren en Zijn Naam is hun sterke Toren.

10° Het opheffen van de hand is een handeling van toe-eigening en toepassing; Morenland zal de handen tot God uitstrekken, als de Heere hun God, en zij zullen geen andere goden voor Zijn aangezicht hebben. Het geloof is een genade, die een oneindige God, Zich in Christus openbarende, tot Zich trekt als het deel en eigendom van de ziel, evenals Israël deed: (Exod. 15:2) "Deze is mijn God daarom zal ik Hem een lieflijke woning maken, Hij is mijns vaders God, dies zal ik Hem verheffen." (Psalm 48:15) "Deze God is onze God eeuwiglijk en altoos." Deze toe-eigening van God geschiedt op grond van de schenking in het nieuwe verbond, in en door de tweede Adam: "Ik ben de Heere uw God. Ik zal zeggen: Het is Mijn volk, en het zal zeggen: De Heere is mijn God."

11° Deze spreekwijze van de handen tot God uit te strekken sluit een openlijke belijdenis van God in Christus in, voor de wereld, engelen, mensen en duivels, hetgeen soms in de Schrift genoemd wordt een betuigen of een zeggen, dat de Heere onze God is. Het geschiedt soms door een persoon, of een volk, met een plechtig opheffen van de hand, een oude vorm van zweren. Toen de Engel zwoer bij Dien, Die leeft in alle eeuwigheid. (Openb. 10:5, 6) hief Hij Zijn hand op naar de hemel. Zo is het ook hier, "Morenland zal zijn handen tot God uitstrekken", dat is, de inwoners van Morenland, en van de heidense volkeren zullen openlijk belijden, dat de God en Vader van onze Heere Jezus Christus hun God is, en zij zullen dat, evenals Israël, doen met de plechtigheid van een eed, of een verbond. (Jozua 24:22) "Jozua nu zeide tot het volk: Gij zijt getuigen over uzelf dat gij u de Heere verkoren hebt, om Hem te dienen." Op deze wijze hebben ook wij in dit land, en naburige volkeren, onze hand tot God opgeheven, verklarende, dat Hij onze God is, en dat wij Zijn volk zijn, hoewel deze verbonden, helaas! schandelijk verbroken, verbrand en bijna geheel begraven zijn.

IV. Ons vierde punt was, *te onderzoeken waarom, of waartoe zondaren hun handen tot God uitstrekken, wanneer hun harten door de kracht van het Evangelie zijn aangeraakt.*

1° Zij strekken hun handen als hulpeloze verloren zondaren uit tot God, tot een machtige Zaligmaker om hen uit de ruisende kuil, uit modderig slijk op te halen, waarin zij door hun zonde en afval in Adam en in hun eigen personen, gevallen zijn. Wanneer een zondaar in Christus gelooft, is hij evenals Petrus toen hij op het water wandelde; de golven en baren van Gods toorn schijnen hem te zullen verzwelgen, waarop hij, zijn handen tot God uitstreckende

om hulp, roept: "Heere. behoud mij." Heere, zal de arme zondaar zeggen, ik heb Uw stem in het Evangelie gehoord, zeggende: "Het heeft u bedorven, o Israël, want in Mij is uw hulp." Nu, Gij hebt hulp besteld bij een Held, en ik bestel die waar Gij die besteld hebt.

2° Zij strekken hun handen uit als die tegen de hemel gerebelleerd hebben en smeken hun beledigde Heere en Vorst om vrede. In de verbreking van het eerste verbond heeft het gehele menselijke geslacht de strijd aangebonden tegen de hemel. Ieder mens van nature is vijandschap tegen God, en elke zonde is een daad van opstand. Zolang de zondaren in een staat van vijandigheid tegen God blijven, toornst God elke dag tegen hen, en zegt, dat Hij de kop van Zijn vijanden zal verslaan, de harige schedel van degene, die in zijn schulden wandelt. Nu, wanneer de zondaar zijn zonde en ellende, ziet, en het gevaar van in de handen van een vertoornde God te vallen, strekt hij zijn handen uit om vrede en verzoening, omdat hij hoort, dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was. Hij ziet, dat de witte vlag van de hemel is uitgestoken met een afkondiging: "Ik schep de vrucht der lippen, vrede, vrede, dengenen die ver zijn, en dengenen die nabij zijn, zegt de Heere" (Jes. 57:19).

3° Als schuldige zondaren, die door de wet veroordeeld zijn, om vergeving van zonde en vergiffenis te ontvangen, volgens de belofte: (Jes. 43:25) "Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg, om Mijnentwil, en Ik gedenk uw zonde niet." O, zal die mens met David zeggen: (Psalm 130:3, 4) "Zo Gij, Heere, de ongerechtigheden gadeslaat, Heere, wie zal bestaan? Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt." Daarom, o God, wees mij zondaar genadig; delg mijn overtredingen uit, naar de grootheid Uwer barmhartigheden."

4° Zij strekken de handen uit als smekelingen en bedelaars om Gods aalmoezen te ontvangen. God zegt in Zijn Woord: "Indien iemand van u wijsheid ontbreekt dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt." Wel, wanneer de hoogmoed en de wettischheid van het hart door de kracht van het Evangelie gebroken is, komt de zondaar smekende aan de deur van genade en ontferming, roepende om vervulling van al zijn behoeften! Hij hoort dat God een genadetroon heeft opgericht, en de armen, blinden en naakten nodigt, te komen zonder geld en zonder prijs, om barmhartigheid te verkrijgen, en genade te vinden om geholpen te worden ter bekwamer tijd; daarom strekt hij smekende de hand uit, dat God, om Christus' wil, "naar Zijn rijkdom, al zijn nooddrift mag vervullen, in heerlijkheid door Christus Jezus."

5° De zondaar strekt de handen tot God uit, als een dienstknecht om het werk Gods te werken, en te doen al wat Hij hem gebiedt: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?"

6° Als een krijgsknecht, om de krijg des Heeren te voeren tegen de zonde, de duivel, en de wereld: (Psalm 139:24) "Zou ik niet haten, Heere, die U haten, en verdriet hebben in degenen, die tegen U opstaan?"

7° Als een blind schepsel, dat nodig heeft geleid te worden in de weg, die hij niet weet: (Jes. 42:16) "Ik zal de blinden leiden door de weg, die zij niet geweten hebben." Wel, zegt de arme ziel, Heere, wees mij een Leidsman, want "de Heere is goed en recht; daarom zal Hij de zondaars onderwijzen in de weg" (Psalm 25:8).

8° Als de handen van een in nood verkerend kind tot een teergevoelige vader. Niet zodra wordt het hart van een zondaar aangeraakt door de kracht van de genade van het Evangelie, of hij begint tot God te roepen: Abba, Vader; Vader help; Vader, genees, Vader, kom te hulp. Hierin heeft de Heere lust, dat begeert Hij; (Jer. 3:4) "Zult gij niet van nu af tot Mij roepen: Mijn Vader?" O hoe worden Zijn ingewanden ontroerd op dit geroep, zoals u kunt zien in het geval

van de verloren zoon (Luk. 15), en van Efraïm: (Jer. 31:20) "Is niet Efraïm Mij een dierbare zoon? Is hij Mij niet een troetelkind? Want sinds, dat Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstig aan hem; daarom rommelt Mijn ingewand over hem; Ik zal Mij zijner zeker ontfermen, spreekt de Heere."

9^e De handen worden uitgestrekt, evenals de handen van de bruid zich uitstrekken tot de bruidegom. God zegt in het Evangelie: Uw Maker is uw Man; Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid." Amen, zegt de arme ziel; daar houd ik mij aan, van deze tijd af zal ik U noemen mijn Man. (Hos. 2:16). En zo wordt die profetie vervuld: (Jes. 44:5) "Deze zal zeggen: Ik ben des Heeren, en die zal zich noemen met de naam van Jacob; en gene zal met zijn hand schrijven, ik ben des Heeren, en zich toenoemen met de naam Israëls."

V. Het vijfde punt was, *te onderzoeken hoe het komt, dat men zich haast de handen tot God uit te strekken, wanneer het hart door de kracht van de genade van het Evangelie krachtig wordt aangeraakt.*

1^e Omdat het gebod van te geloven, of de hand van het geloof tot God uit te strekken, volstrekt is, en niet het minste uitstel duldt: (1 Joh. 3:23) "Dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de Naam Zijns Zoons Jezus Christus." Van het eerste ogenblik af, dat dit gebod van de Koning der koningen, en de Heere der heren, werd bekend gemaakt, werd er nooit een ogenblik tijd toegestaan om in uw ongelof te volharden; neen: "Heden, indien gij Zijn stem hoort, verhardt uw harten niet' (Psalm 95:7 en 8, vergeleken met Hebr. 3:7 en 4:7).

2^e De zondaar wiens hart is aangeraakt, is zich bewust in welke gevaarlijke staat hij zich bevindt, voordat hij zijn handen gelovig tot God uitstrekt. Hij is overtuigd, dat hij reeds veroordeeld is, en de toorn Gods op hem blijft; hij ziet, dat de bloedwreker hem achtervolgt en hem elk ogenblik kan grijpen; daarom heeft hij geen tijd te verliezen, maar, evenals Morenland, haast hij zich zijn handen tot God uit te strekken.

3^e. Zij haasten zich hun handen tot God uit te strekken, omdat God reeds zolang Zijn handen tot hen heeft uitgestrekt: (Rom. 10:24) "Maar tegen Israël zegt Hij: (namelijk in Jes. 65:2) "De gehele dag heb ik mijn handen uitgestrekt tot een ongehoorzaam en tegensprekend volk." O, zal de ziel zeggen, heeft God Zijn handen de ganse dag tot mij uitgestrekt, en ben ik ongehoorzaam geweest, en heb ik mijn handen van Hem teruggetrokken? O, heb ik zo goddeloos en dwaas gehandeld? Ik zal het, door genade, niet meer doen.

4^e Omdat reeds veel kostelijke tijd in het dienen van de zonde verloren is, en de toekomstige tijd zo onzeker en kort is, dat het niet te zeggen is: (Rom. 13:11, 12) "En omdat wij de gelegenheid des tijd weten, dat het de ure is, dat wij nu uit de slaap opwaken. De nacht is voorbijgegaan, en de dag is nabij gekomen. Laat ons dan afleggen de werken van de duisternis, en aandoen de wapenen des lichts."

5^e Zij haasten zich hun handen tot God uit te strekken, omdat Christus hen gewillig heeft gemaakt in de dag van Zijn heirkraft. Hij heeft Zijn heerlijkheid, schoonheid en uitnemendheid aan hun zielen ontdekt, waardoor hun hart en wil lieflijk zijn overgebogen om Zijn roeping gehoor te geven: (Psalm 110:3) "Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkraft"; en de volgt daarop dadelijk: "in heilige sieraden, uit de baarmoeder des dageraads, zal u de dauw uwer jeugd zijn."

6^e Zij zullen zich haasten de handen tot God uit te strekken, omdat zij, bij het licht van het Evangelie, Gods heerlijkheid en hun zaligheid, als daarbij betrokken zijnde, kregen te zien. Door het geloof in Jezus Christus, of een bereidwillig voldoen aan de roeping van het Evangelie,

verheerlijken wij tegelijkertijd Gods getrouwheid, macht, wijsheid en andere volmaaktheden, en maken wij onze eeuwige zaligheid vast: want "die in Hem gelooft zal niet verderven, maar het eeuwige leven hebben."

VI. Ik kan hier ook aanstippen, *dat het zeker geschieden zal*. Hier wordt niet gezegd: Misschien zal Morenland de handen tot God uitstrekken; neen, doch, dat het geschieden zal: "Morenland zal zich haasten zijn handen tot God uit te strekken."

Nu de zekerheid berust op de vier volgende zaken:

1° Op het voornemen van God, dat nooit kan falen, want "de raad des Heeren bestaat in eeuwigheid; de gedachten Zijns harten van geslachten tot geslachten." Zijn besluiten zijn als bergen van koper, die onbeweeglijk zijn; daarom, zegt de apostel, "hebben de uitverkorenen het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden" (Rom. 11:7). Zovelen als er geordineerd zijn tot het eeuwige leven zullen geloven, en die zullen hun handen tot God uitstrekken.

2° Op de verwerving door Christus. God de Vader heeft een uitverkorene schare van Adams nakomelingen aan Christus gegeven, die Hij verlost heeft, niet door vergankelijke dingen, zoals zilver of goud, maar door Zijn dierbaar bloed. En van allen, die de Vader Hem heeft gegeven, die Hij met zo'n kostbaar rantsoen heeft gekocht, zal Hij niemand verliezen, maar Hij zal hen op de laatste dag voor Zijn Vader stellen, zeggende: "Zie daar, Ik en de kinderen, die Gij Mij gegeven hebt" (Hebr. 2:13).

3° Op de belofte Gods, die in Zijn Woord is opgetekend, dat niets anders is dan een uittreksel van het voornemen van Zijn hart. Hij heeft gezegd: "Morenland, en de heidenen, zullen hun handen tot God uitstrekken; Uw volk zal zeer gewillig zijn in de dag van Uw heirkraft; al wat Mij de Vader gegeven heeft zal tot Mij komen." En zal Hij het niet doen, Die Zijn getrouwheid in de belofte verpand heeft? Heeft Hij het gesproken, en zal het niet geschieden?

4° Op de kracht en de invloed van de genade van God; de ijzeren zenuw van de hardnekkige wil is overgebogen om in te stemmen met de aanbiddingen van Christus, en van zaligheid door Hem; daarom zullen zij zich haasten de handen tot God uit te strekken.

VII. Het zevende punt is de **toepassing**.

Het eerste gebruik zal zijn tot onderrichting.

1° Ziet hieruit de beklaglijke staat waarin zondaren van nature zijn, voordat hun het Evangelie gepredikt is, en de genade van het Evangelie hen krachtadig geroepen heeft. Zij zitten toch, evenals de Moormannen, in de duisternis en in het rijk van de schaduw des doods. Ja, niet alleen zij, die het Evangelie geheel en al missen, maar ook zij, die het hebben en niet geloven, die geen gebruik maken van de genademiddelen, worden bij de Moren vergeleken: (Amos 9:7) "Zijt gijlieden mij niet als de kinderen der Moren, o kinderen Israëls, spreekt de Heere?" niets beter dan heidenen en barbaren.

2° Ziet hieruit de krachtige werking van het Evangelie, wanneer de Geest van God het vergezelt. Wel, het wast en verandert de Moorman, als het ware; het maakt, dat de zondaar, die zijn handen naar vreemde goden, naar hout en steen uitbreidde, nu zijn handen uitstrekt tot de levende en waarachtige God. Het verandert de natuur van de zondaar, en "bekeert hem van de duisternis tot het licht, en van de macht van de satan tot God"(Hand. 26:18).

3° Ziet hieruit, dat God vanouds de heidenen goedgezind was, en dat Hij voornemens was onder het Nieuwe Testament een Kerk onder hen op te richten. Wij hebben er hier een

voorzegging van: "Morenland zal zich haasten zijn handen tot God uit te strekken, "Gods liefdesvoornemen tot ons, heidenen, werd terstond na de zondvloed geopenbaard in de profetie van Noach: "God breide Jafeth uit, en hij wone in Sems tenten, " en in de woorden van de stervende Jacob, dat op de komst van Silo de volken hem zouden gehoorzaam zijn. Hij is gesteld tot een licht van de heidenen, en opdat Hij zou zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste van de aarde. "De heidenen zullen vragen naar de wortel van Isaï, die staan zal tot een banier der volkeren, en Zijn rust zal heerlijk zijn." O wat een stof van dank is het, dat deze en dergelijke oude profetieën nu vervuld zijn, en dat wij in de dagen van het Nieuwe Testament leven, waarin de tabernakel Gods onder de heidenen is opgericht, die gedurende de gehele Oud Testamentische bedeling vervreemd waren van het burgerschap Israëls, en dat het zelfs deze eilanden gegeven is naar Zijn leer te wachten; en dat ons heden de gelegenheid wordt gegeven Zijn Avondmaal plechtig te vieren! O laat ons onze handen in lof en dank tot God uitstrekken, en laat "psalmen hoven van het uiterste der aarde, tot verheerlijking van Jezus Christus de Rechtvaardige."

4^e Ziet uit deze tekst en deze leer, dat de deur van het geloof en van de zaligheid wijd open staat voor alle soorten van zondaren; al zijn zij zo zwart als Moren, doordat zij tussen de potten van de zonde hebben gelegen. Toch ziet de genade van het Evangelie u goedgunstig aan, zoals u ziet uit het 14e vers van deze Psalm: "Al laagt gijlieden tussen twee rijen van stenen, zo zult gij toch worden als vleugelen ener duif, overdekt met zilver, en welker vederen zijn met uitgegraven géluwen goud." Laat daarom geen zondaar zich aan wanhopige gedachten overgeven, alsof de genade en de roeping van het Evangelie hem niet aangaan, want zondaren van allerlei soort en grootte worden geroepen, en zijn reeds werkelijk tot Christus gebracht, Die "niet gekomen is om te roepen rechtvaardigen, maar zondaren tot bekering."

5^e Ziet uit deze leer de dwaasheid en boosheid van de zonde van ongelooft, welke een zich onttrekken aan God is, in plaats van een uitstrekken van de handen tot Hem. Daarom wordt van ongelovigen gezegd, dat zij het oor stoppen en de schouder onttrekken, en tot God zeggen: "Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust. Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen?" (Job 21:14). O wat zijn er vele zulken, die onder de drup van het Evangelie zitten! Vrienden, gedenkt, dat God over zo'n behandeling zal toornen: (Spr. 1:24-27) "Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt; Mijn hand uitgestrekt heb, en er niemand was, die opmerkte; en gij al Mijn raad verworpen, en Mijn bestraffing niet gewild hebt; zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen; Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt. Wanneer uw vreze komt gelijk een verwoesting, en uw verderf aankomt als een wervelwind; wanneer u benauwdheid en angst overkomt." De Moren zullen in het oordeel tegen alle dezulken opstaan.

6^e Ziet uit deze leer, hoe het verbond des vredes en van vriendschap tussen God en de schuldige zondaar in de dag van de bekering wordt opgericht; waarom Gods hand in de uitdeling van het Evangelie de ganse dag is uitgestrekt, opstandige zondaren smekende zich met Hem te laten verzoenen door de dood en het bloed van Zijn Zoon, waardoor Zijn rechtvaardigheid bevredigd is. Nu, in de dag van de bekering strekt de zondaar, evenals Morenland, zijn handen tot God uit. Hij werpt de wapenen weg waarmee hij tegen God in oorlog is, en onderwerpt zich aan de aanbiedingen van vrede en verzoening, hem in het Evangelie voorgesteld; hij "geeft de Heere de hand", zoals het in 2 Kron. 30:8 wordt uitgedrukt, waar de goede koning Hiskia voor Juda en Israëel het Pasen uitroept en hen vermaant zich aan de Heere over te geven. Zodat een zondaar, wanneer hij in Christus gelooft, het met de Heere eens wordt op de grondslag van de grote offerande van de verzoening. Zo versta ik ook dat woord: (Psalm 50:5) "Verzamelt Mij Mijn gunstgenoten, die Mijn verbond maken met offerande"; zinspelende op de oude gewoonte, om

het offer in tweeën te delen en, in het verbondmaken van mensen onderling, tussen de stukken door te gaan.

7^e Ziet uit deze leer waarin het wezen van het personeel of nationaal verbondmaken bestaat. Het is gelegen in het volgen van het voorbeeld van Morenland, die de handen tot God uitstrekten, in het geloof en in plechtige belijdenis, dat de God van Christus hun God, en de Vader van Christus hun Vader zal zijn, en dat zij in de kracht van de genade, die in Jezus is, beloven in een nieuw verbond van genade Hem te zullen aankleven door een persoonlijke heilige wandel, en dat zij door genade zich zullen houden aan de leer, tucht, dienst en regering, die Hij in Zijn huis, in Zijn heilige woorden, heeft ingesteld. Het moet een vreemd soort van geest zijn, die óf zijn mensen tegen zulke verbonden opzet, óf hen tot onverschilligheid in de openbare zaak en het werk van Christus aanzet. Alsof die niet waard waren er voor te strijden en te lijden. Wanneer God ons gebiedt "te strijden voor het geloof, dat de heiligen overgeleverd is", en, "te staan in de vrijheid met welke ons Christus heeft vrijgemaakt," blijkt daaruit duidelijk, dat het een samenzwering van de hel is, een getuigenis voor onze plechtige verbonden, en voor de reformatie van ons land te begraven, en de gerechtshoven aan te moedigen voort te gaan in hun weg van afwijking van de Heere en Zijn weg en werk.

8^e Ziet hieruit wat de rechte plicht is van allen, maar voornamelijk van hen, die gekomen zijn om het Pasen van de Heere te houden, namelijk, evenals Morenland de handen uit te strekken tot die God, die in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was door de dood en het bloed van Zijn eeuwige Zoon. O, is er iemand in deze vergadering, die de handen niet zou willen uitstrekken, om de Christus Gods, Zijn onuitsprekelijke Gave, aan te nemen? Hij en Zijn gerechtigheid en de ganse zaligheid is ons nabij gebracht, opdat u Hem als uw Eigendom voor eeuwig zou aannemen. U hebt Hem volstrekt nodig; want zonder Hem bent u verloren. Ik kan hier echter nu niet langer bij stilstaan, om beweegredenen aan te voeren.

1. U zult misschien tegenwerpen: *"U gebiedt mij mijn handen tot God uit te strekken. om Zijn onuitsprekelijke Gave aan te nemen; doch, helaas! ik heb niets in mijn hand, niets goeds om mij bij God aan te bevelen."*

Dan is mijn antwoord: Het geloof, wanneer het komt om Christus aan te nemen, is de hand van de bedelaar, die komt, niet om te geven, maar om Christus, en met Hem alle dingen, om niet te ontvangen. (Jes. 55:1) "O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk." (Openb. 22:17). "En de Geest en de Bruid zeggen, Komt. En, die het hoort, zegge, Komt. En die dorst heeft, kome; en, die wil neme het water des levens om niet."

2. Een tweede tegenwerping is: *"Mijn handen zijn zo zwart van de zonde, dat gruwelijke, dat God haat, dat ik mij schaam en beschaamd ben, wanneer ik er over denk mijn handen tot Christus uit te strekken."*

Ik antwoord: Op hetzelfde ogenblik, dat u Christus aangrijpt, bent u "gewassen, geheiligd, en gerechtvaardigd in de Naam van de Heere Jezus en door de Geest onzes Gods." Ziet eens welk een zwarte handen de toehoorders van Petrus hadden, toen zij nog rookten van het bloed van Christus. Nochtans wordt hun de belofte van leven en zaligheid door Christus aangeboden: (Hand. 2:38) "Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave van de Heilige Geest ontvangen."

3. Een derde tegenwerping is: *"Mijn hand is geheel verdord en krachteloos, ik kan mijn hand niet uitstrekken gelijk u mij gebiedt."*

Antwoord. Indien u zich inbeeldt, dat slechts ik, of welke leraar ook, u gebiedt de hand van uw ziel tot God uit te strekken, dan vergist u zich zeer. Neen, God Zelf gebiedt u de hand tot Hem uit te strekken, en daarom, strek de verdorde hand uit zoals zij is, tracht het te doen, evenals die arme man van wie u in het Evangelie leest, en zij zal hersteld worden; want Hij geeft kracht, Die het gebiedt.

4. En werpt u tenslotte tegen: *"Mijn hart trekt mijn hand terug wanneer ik het goede wil doen, ligt het kwade mij bij. zodat ik het goede te doen niet vind."*

Dan antwoord ik: Als die klacht voortvloeit uit een overtuiging van ongelof en de overmacht van een lichaam van zonde, is het geen slecht teken. De apostel Paulus uit dezelfde klacht over zichzelf in Rom. 7. En daarom arme ziel, wees niet moedeloos, want Hij, Die de overste Leidsman en Voleinder van het geloof is, zal uw slappe handen versterken, en uw struikelende knieën vaststellen. Amen.